

İnfak Mevsimi: Ramazan

*Zekâtı verilen
mal, Allah'ın
teminatı altında ve
Resûlü'nün müj-
deleriyle, eksilme
değil bilakis artma
durumundadır:
Zaten, yaşanmış ve
yaşanmakta olan
birçok hâdise de
bunun açık delilidir.*

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) sadaka ve zekâtın malı eksiltmediği bilakis artmasına sebep olduğu üzerinde ısrarla durmuştur: “Sadaka (zekât), maldan hiçbir şey noksanlaştırmaz.” Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bu ifadesinden, Allah’ın mala bereket vermesi neticesinde, görünüşteki noksanlaşmanın, bu bereketle giderilmesi anlaşılabilir gibi; getirdiği sevap cihetiyle, az fedakârlıkla çok sevap kazandırması da anlaşılabilir.

Zekâtın hem Hakk’a hem de halka karşı bir te’minât unsuru olduğunu Muhbir-i Sadık olan Efendimiz’den (sallallahu aleyhi ve sellem) öğrenmekteyiz: “Mallarınızı zekâtla koruyun, hastalarınızı sadaka ile tedavi edin, belalara karşı duâlarla hazırlıklı olun.”

Yani fakirin eli ve dili zekâtla başkalarına zarar veremez hâle gelecek ve siz, başkaldırmaya müheyya bir sınıfın önünü, hem de daha onun aklına kötü duygular gelip taht kurmadan evvel izale etmiş; malınızı, sağlam kalelerin, yüksek surların koruması altına almış ve onu emniyete, güvene kavuşturmuş olacaksınız.

“İnfak et ki, infaka mazhar olasın.” diyen Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), sadakanın, Allah tarafından artırılacağını da şu ifadeleriyle anlatmakta-

Sürekli başkalarının mutluluğunu düşünmekten ömrü boyu kendini düşünmeye fırsat bulamamıştı. Zaten, insanları mesud görmek kadar, O'nu mesud edecek bir başka zevk de yoktu. Diğergâmlığında, en son sırayı da kendi hanesi, kendi yakınları teşkil ediyordu.

dır: “En temizinden -ki Allah en temizini kabul eder- veren birisinin sadakasını Rahman olan Allah alır. Bu bir hurma bile olsa, Rahman’ın elinde öyle bereketlenir ki, Uhud’dan daha büyük olur. Aynen sizden biriniz, tayını veya deve yavrusunu besleyip büyüttüğü gibi, Allah da (celle celâluhû) sizin sadakalarınızı öyle geliştirir.”

İbn Abbas’ın ifadesiyle, bilhassa Ramazan ayında O, önüne kattığı her şeyi sürükleyip götüren bir rüzgar gibi cömert kesilirdi. Yani, elinde-avucunda kalan en son şeyleri de dağıtıverirdi. Bu bir ruh ve irade meselesiydi. O, kendi için yaşamaz, hep ayyar için yaşardı. Sürekli başkalarının mutluluğunu düşünmekten ömür boyu kendini düşünmeye fırsat bulamamıştı. Zaten, insanları mesud görmek kadar, O’nu mesud edecek bir başka zevk de yoktu. Diğergâmlığında, en son sırayı da kendi hanesi, kendi yakınları teşkil ediyordu. Yani, O, evvela, kendisine uzak olanlardan başlayıp ilgisini, alâkasını bezlediyor, en sonunda sıra kendi yakınlarına geliyordu. Ganimet mi taksim edilecek, Bedir ve Uhud’da bulunup şehid düşenlerin ailelerine öncelik tanınıyordu. Ve sık sık, kendi hanesindekilere: “Ben onlara vermeden size hiçbir şey veremem.” diyordu.

Görüldüğü gibi zekâtı verilen mal, Allah’ın teminatı altında ve Resûlü’nün müjdeleriyle, eksilme değil bilakis artma durumundadır: Zaten, yaşanmış ve yaşanmakta olan birçok hâdise de bunun açık delilidir.